

došlo k témuž výsledku, an učiněno opatření dle §u 130 kn. zák. a mimo to stěžovatel tuto formální nepodstatnou závadu (§ 2 č. 10 nesp. říz.) vůbec nevytýká.

Čís. 6134.

Příslušnost podle §u 49 čís. 8 j. n. nevztahuje se na spor, jímž se domáhá kupitel na prodávateli náhrady škody, zaviněné trestným činem prodávatělovým proti zákonu o dobytčím moru a odevzdáním nesprávného dobytčího pasu.

(Rozh. ze dne 22. června 1926, R I 516/26.)

V žalobě o 9.330 Kč tvrdil žalobce, že koupil od žalovaného vola, že za několik dní upozoroval, že koupený vůl jest nemocný, že onemocněl slintavkou a kulhalkou, že od koupeného vola nakazila se jeho kráva a dále veškerý jiný dobytek, ceikem 7 kusů, že konečně dne 30. ledna 1926 nemocná kráva zdechla a musila býti zakopána. Tím vznikly žalobci výdaje, pokud se týče utrpěl škodu, jejíž náhrady domáhal se na žalovaném a odůvodňoval žalobní nárok tím, že vůl od žalovaného koupený byl již dne 14. ledna 1926 v době odevzdání onemocněl slintavkou a kulhalkou, že žalovaný ručí za veškerou škodu z toho vzniklou, poněvadž mu vola odevzdal na základě nesprávného dobytčího pasu a přes to, že obec V. byla tenkrát uzavřena pro převádění dobytka pro slintavku a kulhalku. Žalobu zadanou na okresním soudě (§ 49 čís. 8 j. n.) soud první stolice k námitce věcné nepřislušnosti odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Soud první stolice nepochybil, uznáv podle údajů žaloby, které podle §u 41 druhý odstavec j. n. při zkoumání příslušnosti, leda by už bylo soudu známo, že jsou nesprávné, jediné přicházejí v úvahu, že žalobce neuplatňuje žalobou nároky ze správy, nýbrž z důvodu náhrady škody zaviněné trestným činem žalovaného podle zákona o dobytčím moru, ježto žalobci odevzdal z V. vola přes to, že V. bylo pro slintavku a kulhalku uzavřeno pro převádění dobytka, a poněvadž odevzdal žalobci k dopravě vola nesprávný dobytčí pas, tedy že je žalováno o náhradu škody z trestného činu žalovaného, což dle právního názoru dovolacího soudu platí i ohledně krmení a obsluhy onemocnělého vola po 22 dnů denně po 20 Kč, tedy úhrnem 440 Kč a ohledně ztráty na váze vola nemocí nejméně 30 kg po 7 Kč, tedy úhrnem 210 Kč, neboť i tyto dva nároky nejsou v žalobě uplatňovány žalobcem jako nároky ze správy, jak se první soud mylně domníval, nýbrž uplatňovány jsou jako nároky na náhradu škody z trestného činu žalovaného. Stěžovatel právem poukazuje k tomu, že, když jest prodávateli přičítati zavinění, ručí nabyvateli podle §u 932 druhé věty obč. zák. a to »ve všech případech« za zavi-

něnou škodu, že tedy nárok na náhradu škody není vyloučen nárokem ze správy, ale že právě tento nárok nemůže být zaměňován s nárokem na náhradu škody, jenž jest nárokem samostatným, nikoli, jak se rekursní soud domnívá, »součástí nároku ze správy v důsledku tvrzené fyzické vady volovy«, jenž byl žalovaným úplatně převeden do žalobcových rukou. Poněvadž uplatněn jest žalobou výhradně nárok na náhradu škody žalovaným zaviněné, nemá místa předpis §u 49 čís. 8 j. n., nýbrž jest podle §u 50 prvý odstavec j. n. příslušným pro tuto rozepří sborový soud prvé stolice, an předmět sporu činí více než 5.000 Kč (čl. II. zákona ze dne 8. června 1923, č. 123 sb. z. a n.).

Čís. 6135.

Pozemková reforma.

Státní pozemkový úřad jest povinen platiti z přejímací ceny ode dne převzetí nemovitosti do právní moci rozvrhového usnesení úroky zákonné, po uplynutí příročí až do vyplacení úroky z prodlení. Úroky a fruktifikáty ze složených splátek tvoří zvláštní rozdělnou podstatu, jež se rozdělí mezi ty, kdož měli podíl na hlavní rozdělné podstatě podle poměru částek jim přikázaných, aniž záleží na tom, zda ta která z pohledávek měla nárok na úrok vyšší a jiná nižší anebo byla dokonce bezúročná. Opatření o úrocích má učiniti rozvrhový soud a nelze přenechatí účastníkům, by si to s přejímatelem vyřídili pořadem práva. Ustanovení §u 59 náhr. zák. a nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 221 sb. z. a n. o výši úroků lze použiti pouze proti vlastníku, nikoliv i proti věřitelům a jiným třetím oprávněným, jichž nemůže se dotknouti ani dohoda Státního pozemkového úřadu s vlastníkem o výši úroků, pak-li nebyli na dohodě sami účastněni.

(Rozh. ze dne 22. června 1926, R I 517/26.)

Státní pozemkový úřad uzavřel s vlastníkem zabraného majetku dohodu o přejímací ceně. V článku III. dohody bylo stanoveno, že dohodou sjednaná přejímací cena má býti podle §u 47 náhradového zákona příslušným soudem rozvržena. Polovina její má býti předávající straně zaplacená hotově v den právoplatnosti rozvrhového usnesení, ne však před 1. říjnem 1923, druhá pak zapsána jako její pohledávka za státem do náhradové knihy. Dále zavázal se Státní pozemkový úřad, že náhradu za převzatý majetek zúročí a umožní ve smyslu §§ 29 a 59 (1) náhradového zákona, a obě strany se dohodly, že tato povinnost Státního pozemk. úřadu v Praze počíná se ode dne 1. října 1923. Rozvrhuje přejímací cenu přikázal prvý soud bernímu úřadu v P. 91.141 Kč, 31.994 Kč 84 h a 163.618 Kč 65 h se 4% úroky od 1. října 1923, Městské spořitelně 137.024 Kč 14 h a firmě W. 48.538 Kč 66 h, oběma se 4% úroky od 1. října 1923. V rekursu domáhal se vlastník toho, by bylo uznáno, že Státní pozemkový úřad jest povinen z přikázaných v rozvrhovém usnesení částek platiti bernímu úřadu v P. 7% a Městské spořitelně 5% (5¼%) úroky a ½% amortisační kvotu a úroky z prodlení.